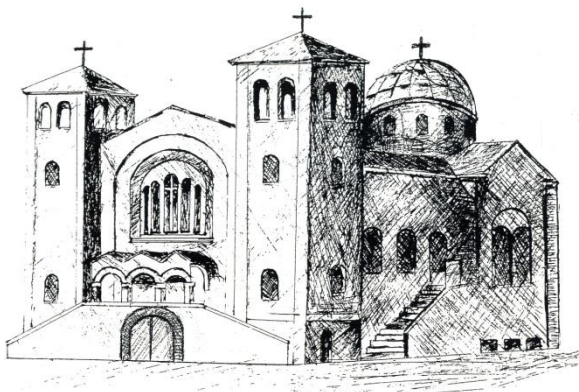

Ecumenical Patriarchate
Greek Orthodox Metropolis of New Jersey
ASCENSION

Greek Orthodox Church
FAIRVIEW - NEW JERSEY
Weekly Bulletin
Sunday, November 29, 2020
13th Sunday of Luke

Οικουμενικόν Πατριαρχεῖον
Ιερὰ Μητρόπολις Νέας Ιερσέης
Ελληνική Ορθόδοξη Εκκλησία
ΘΕΙΑΣ ΑΝΑΛΗΨΕΩΣ
ΦΕΡΒΙΟΥ ΝΕΑΣ ΙΕΡΣΕΗΣ
ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ
Rev. Christos L. Pappas, Protopresbyter

**Light a Candle & Say a Prayer at
Ascension Church, Fairview, NJ**

*"I am the light of the world;
he who follows me will not walk in darkness
but will have the light of life." (John 8:12)*

To light a candle, please click the link below
and after you select the candle(s)
that you would like us to light and before pressing the
"Place Order" button,
please submit the names of your loved ones,
those who are alive and/or those
who have departed this life.
Your candles will be lit at the next Liturgy or service.
Thank you and God bless!

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΑΚΟΛΟΥΘΙΩΝ

Κυριακή, 29 Νοεμβρίου, 2020

ΙΓ' Λουκά

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία
7:00 μ.μ. *Εσπερινός Αγίου Ανδρέα στο Ράντολφ*

Δευτέρα, 30 Νοεμβρίου, 2020

Ανδρέας ο Πρωτόκλητος

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Τρίτη, 1^η Δεκεμβρίου, 2020

Ναούμ Προφήτης

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

6:00 μ.μ. – 7:00 μ.μ. Παράκληση

Τετάρτη, 2 Δεκεμβρίου, 2020

Κύριλλος ο Φιλεώτης

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Πέμπτη, 3 Δεκεμβρίου, 2020

Ιωάννης ο Ησυχαστής

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Παρασκευή, 4 Δεκεμβρίου, 2020

Βαρβάρα Μεγαλομάρτυς

9:00 π.μ. – 10:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

Ελληνικό Σχολείο – Διαδικτυακή διδασκαλία

Σάββατο, 5 Δεκεμβρίου, 2020

Σάββας ο Ηγιασμένος

9:00 π.μ. – 11:00 π.μ. Όρθρος, Θεία Λειτουργία

Κυριακή, 6 Δεκεμβρίου, 2020

Ι' Λουκά – Νικόλαος ο Θαυματουργός

8:30 π.μ. – 11:30 π.μ. Όρθρος, Θ. Λειτουργία

SCHEDULE OF SERVICES

Sunday, November 29, 2020

13th Sunday of Luke

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy
7:00 p.m. *Vespers Agios Andreas at Randolph Church*

Monday, November 30, 2020

Andrew the First -Called Apostle

9:00 a.m. – 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Tuesday, December 1, 2020

Nahum the Prophet

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

6:00 p.m. Paraklisis

Wednesday, December 2, 2020

Cyril of Phileus

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, D. Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Thursday, December 3, 2020

John, Bishop and Hesychast

9:00 – 10:30 a.m. Orthros, D. Liturgy

Friday, December 4, 2020

Barbara the Great Martyr

9:00 a.m. – 10:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Greek School Virtual Teaching

Saturday, December 5, 2020

Savas the Sanctified

9:00 a.m. – 11:00 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Sunday, December 6, 2020

10th Sunday of Luke

8:30 a.m. – 11:30 a.m. Orthros, Divine Liturgy

Prokeimenon. Mode Plagal 4.

Psalm 75.11,1

Make your vows to the Lord our God and perform them.

Verse: God is known in Judah; his name is great in Israel.

The reading is from

St. Paul's Letter to the Ephesians 4:1-7

Brethren, I, a prisoner for the Lord, beg you to lead a life worthy of the calling to which you have been called, with all lowliness and meekness, with patience, forbearing one another in love, eager to maintain the unity of the Spirit in the bond of peace. There is one body and one Spirit, just as you were called to the one hope that belongs to your call, one Lord, one faith, one baptism, one God and Father of us all, who is above all and through all and in all. But grace was given to each of us according to the measure of Christ's gift.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

ΨΑΛΜΟΙ 75.11,1

Εὐξασθε καὶ ἀπόδοτε Κυρίῳ τῷ Θεῷ ἡμῶν.

Στίχ. Γνωστὸς ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ὁ Θεός, ἐν τῷ Ἰσραὴλ μέγα
τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

Πρὸς Ἐφεσίους 4:1-7 τὸ ἀνάγνωσμα

Ἀδελφοί, παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγώ, ὁ δέσμιος ἐν κυρίῳ, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἣς ἐκλήθητε, μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ, σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἐνότητα τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης. Ἐν σῶμα καὶ ἐν πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως ὑμῶν· εἰς κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων, καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν ἡμῖν. Ἐνὶ δὲ ἐκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

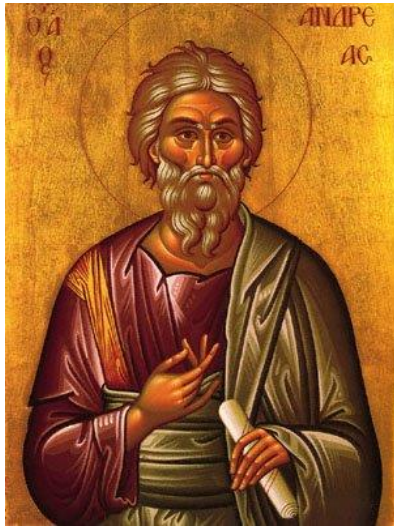
The Gospel According to Luke 18:18-27

At that time, a ruler came to Jesus and asked him, "Good Teacher, what shall I do to inherit eternal life?" And Jesus said to him, "Why do you call me good? No one is good but God alone. You know the commandments: 'Do not commit adultery, Do not kill, Do not steal, Do not bear false witness, Honor your father and mother.' " And he said, "All these I have observed from my youth." And when Jesus heard it, he said to him, "One thing you still lack. Sell all that you have and distribute it to the poor, and you will have treasure in heaven; and come, follow me." But when he heard this he became sad, for he was very rich. Jesus looking at him said, "How hard it is for those who have riches to enter the kingdom of God! For it is easier for a camel to go through the eye of a needle than for a rich man to enter the kingdom of God." Those who heard it said, "Then who can be saved?" But he said, "What is impossible with men is possible with God."

Ἐκ τοῦ Κατὰ Λουκᾶν 18:18-27 Εὐαγγελίου τὸ Ἀνάγνωσμα

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄρχων λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός. τὰς ἐντολὰς οἶδας· μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· ἔτι ἓν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι. ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε· πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκοπώτερον γὰρ ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν.

Andrew the First Called Apostle

Who was the apostle Andrew?

Andrew is mentioned quite often in the gospels, but in a way that must have annoyed him: ‘Peter, and his brother Andrew...’. Always ‘and his brother Andrew’ following the name of the more high-profile Peter. You wonder if it ever bothered Andrew, or if he was used to being the tag-along.

The truth is that Andrew had quite a different personality to **Peter**. He was less impulsive, more approachable, a man who thought quite deeply. He had educated Greek friends who respected his opinion. Some of them asked to meet Jesus, and Andrew introduced them to Jesus and his ideas (see James Tissot’s painting of the scene at right). He may have been

something of a quiet intellectual among the group of people who formed Jesus’ core supporters.

Andrew brings some Greeks to meet Jesus, painting by James Tissot His origins were humble. He was a fisherman who came from Bethsaida on the Lake of Galilee, but lived in nearby Capernaum.

But the life of a fisherman does not seem to have satisfied him, for he was also a disciple of **John The Baptist**, the radical preacher in the desert, who told him about Jesus of Nazareth and called Jesus the ‘Lamb of God’.

Andrew was a man looking for something more than the steady life of a fisherman.

St John the Baptist points out Jesus to Andrew, Ottavio Vannini

Andrew meets Jesus

Intrigued, Andrew approached Jesus and soon became convinced Jesus was the Messiah. When Jesus later approached Andrew and asked him to join him in his ministry, Andrew readily agreed.

It is surprising that the gospels do not make more of Andrew, because he was the first to whom Jesus ‘stated his case’. Jesus must have been fortified by Andrew’s belief in him when he underwent that life-changing event called the Temptation in the Desert.

Peter meets Jesus

Mosaic showing Jesus with Andrew and Peter Andrew was perhaps the first to spread the Good News. He brought Peter, his brother, to Jesus (John 1, 35-44). The first two disciples whom John reports as attaching themselves to Jesus (Jn 1:35-42) are Andrew and another disciple – whom John does not name, but who is commonly supposed to be John himself.

Andrew then finds his brother Simon and brings him to Jesus. Because of this sequence of events, Andrew has been called ‘the Peter before Peter’ because he is the first (that we know) to bring others to belief in Jesus.

35 The next day John (the Baptist) again was standing with two of his disciples; 36 and he looked at Jesus as he walked, and said, “Behold, the Lamb of God!” 37 The two disciples heard him say this, and they followed Jesus. 38 Jesus turned, and saw them following, and said to them, “What do you seek?” And they said to him, “Rabbi” (which means Teacher), “where are you staying?” 39 He said to them, “Come and see.” They came and saw where he was staying; and they stayed with him that day, for it was about the tenth hour. 40 One of the two who heard John speak, and followed him, was Andrew, Simon Peter’s brother. 41 He first found his brother Simon, and said to him, “We have found the Messiah” (which means Christ). 42 He brought him to Jesus. Jesus looked at him, and said, “So you are Simon the son of John? You shall be called Cephas” (which means Peter). 43 The next day Jesus decided to go to Galilee. And he found Philip and said to him, “Follow me.” 44 Now Philip was from Beth-sa’ida, the city of Andrew and Peter. John 1:35-42
What sort of person was he?

Why was he among the first to follow Jesus? Because he had an enquiring mind. He was actively looking for the truth. He simply wanted to know.

This is why he took Jesus aside on the Mount of Olives to ask when the destruction of the Temple would occur.

Right from the start, Andrew appears to have been part of an inner circle among the disciples — only he and three others (Peter, James, and John) were on the Mount of Olives with Jesus when Jesus spoke about the coming cataclysm in Jerusalem: the destruction of the Temple and the apocalypse.

The miracle of the loaves and fishes

Andrew was also practical, and a problem-solver. It was he who brought the boy with the **loaves and fishes** to Jesus (John 6:8) ‘Here is a lad’ he says ‘with five barley loaves and two fish.’ (John 6:4-14).

4 Now the Passover, the feast of the Jews, was at hand. 5 Lifting up his eyes, then, and seeing that a multitude was coming to him, Jesus said to Philip, “How are we to buy bread, so that these people may eat?” 6 This he said to test him, for he himself knew what he would do. 7 Philip answered him, “Two hundred denarii would not buy enough bread for each of them to get a little.” 8 One of his disciples, Andrew, Simon Peter’s brother, said to him, 9 “There is a lad here who has five barley loaves and two fish; but what are they among so many?” 10 Jesus said, “Make the people sit down.” Now there was much grass in the place; so the men sat down, in number about five thousand. 11 Jesus then took the loaves, and when he had given thanks, he distributed them to those who were seated; so also the fish, as much as they wanted. 12 And when they had eaten their fill, he told his disciples, “Gather up the fragments left over, that nothing may

be lost.” 13 So they gathered them up and filled twelve baskets with fragments from the five barley loaves, left by those who had eaten. 14 When the people saw the sign which he had done, they said, “This is indeed the prophet who is to come into the world!”

The enquiring Greeks

He also brought the enquiring Greeks to Jesus (John 12:20-26) in the tense hours before **The Last Supper** and **Jesus’ arrest in the Garden of Olives**. When a number of Greek Jews wished to speak with Jesus, they approached Philip and Andrew to introduce them to Jesus.

20 Now among those who went up to worship at the feast were some Greeks. 21 So these came to Philip, who was from Beth-sa’ida in Galilee, and said to him, “Sir, we wish to see Jesus.” 22 Philip went and told Andrew; Andrew went with Philip and they told Jesus. 23 And Jesus answered them, “The hour has come for the Son of man to be glorified. 24 Truly, truly, I say to you, unless a grain of wheat falls into the earth and dies, it remains alone; but if it dies, it bears much fruit. 25 He who loves his life loses it, and he who hates his life in this world will keep it for eternal life. 26 If any one serves me, he must follow me; and where I am, there shall my servant be also; if any one serves me, the Father will honor him.

This is an important point. Every time Andrew is mentioned as an individual, it is because he is bringing someone to Jesus.

Ανδρέας ο Πρωτόκλητος

Jesus arrested

Like most of the other apostles, Andrew seems to have abandoned Jesus after he was arrested. But he returned, and was with the frightened group of disciples in Jerusalem after Jesus ascended to heaven.

*12 Then they returned to Jerusalem from the mount called Olivet, which is near Jerusalem, a sabbath day's journey away; 13 and when they had entered, they went up to the upper room, where they were staying, Peter and John and James and **Andrew**, Philip and Thomas, Bartholomew and Matthew, James the son of Alphaeus and Simon the Zealot and Judas the son of James. Acts 1:12-13*

The death of Andrew

There is no mention of his death in the New Testament, but tradition has it that he was **crucified** at Patrae in Achaea on an X-shaped cross which has become the traditional St. Andrew's cross. He had protested that he was unworthy to be executed on a cross that was the same shape on which Jesus died.

It is said he took two agonising days to die.

Βίος

Ο Ανδρέας, ψαράς στο επάγγελμα και αδελφός του Αποστόλου Πέτρου, ήταν από τη Βηθσαϊδά της Γαλιλαίας και τον πατέρα του τον έλεγαν Ιωνά. Επειδή κλήθηκε από τον Κύριο πρώτος στην ομάδα των μαθητών, ονομάστηκε πρωτόκλητος.

Ο Ανδρέας (μαζί με τον Ιωάννη τον ευαγγελιστή) υπήρξαν στην αρχή μαθητές του Ιωάννου του Προδρόμου. Κάποια μέρα μάλιστα, που βρισκόντουσαν στις όχθες του Ιορδάνη κι ο Πρόδρομος τους έδειξε τον Ιησού και τους είπε «ἴδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», οι δύο απλοϊκοί εκείνοι ψαράδες συγκινήθηκαν τόσο πολύ, που χωρίς κανένα δισταγμό κι επιφύλαξη αφήκαν αμέσως τον δάσκαλο τους κι ακολούθησαν τον Ιησού.

Η ιστορία της ζωής του Ανδρέα μέχρι την Σταύρωση, την Ανάσταση και την Ανάληψη, υπήρξε σχεδόν ίδια με εκείνη των άλλων μαθητών. Μετά το σχηματισμό της πρώτης Εκκλησίας, ο Ανδρέας κήρυξε στη Βιθυνία, Εύξεινο Πόντο (μάλιστα ο Απόστολος, είναι ο ιδρυτής της Εκκλησίας του Βυζαντίου αφού εκεί εγκατέστησε πρώτο επίσκοπο, τον απόστολο Στάχυ (βλέπε 31 Οκτωβρίου) κι αυτού διάδοχος είναι ο Οικουμενικός Πατριάρχης), Θράκη, Μακεδονία και Ήπειρο. Τελικά, κατέληξε στην Αχαΐα. Στην Αχαΐα, η διδασκαλία του καρποφόρησε και με

τις προσευχές του θεράπευσε θαυματουργικά πολλούς ασθενείς. Έτσι, η χριστιανική αλήθεια είχε μεγάλες κατακτήσεις στο λαό της Πάτρας. Ακόμα και η Μαξιμίλλα, σύζυγος του ανθύπατου Αχαΐας Αιγεάτου, αφού τη θεράπευσε ο Απόστολος από τη βαρεία αρρώστια που είχε, πίστεψε στο Χριστό. Το γεγονός αυτό εκνεύρισε τον ανθύπατο και με την παρότρυνση ειδωλολατρών ιερέων συνέλαβε τον Ανδρέα και τον σταύρωσε σε σχήμα Χ. Έτσι, ο Απόστολος Ανδρέας παρέστησε τον εαυτό του στο Θεό «δόκιμον έργατην» (Β΄ προς Τιμόθεον, 2: 15). Δηλαδή δοκιμασμένο και τέλειο εργάτη του Ευαγγελίου. Οι χριστιανοί της Αχαΐας θρήνησαν βαθιά τον θάνατο του. Ο πόνος τους έγινε ακόμη πιο μεγάλος, όταν ο ανθύπατος Αιγεάτης αρνήθηκε να τους παραδώσει το άγιο λείψανο του, για να το θάψουν. Ο Θεός όμως οικονόμησε τα πράγματα. Την ίδια μέρα, που πέθανε ο άγιος, ο Αιγεάτης τρελάθηκε κι αυτοκτόνησε. Οι χριστιανοί τότε με τον επίσκοπο τους τον Στρατοκλή, πρώτο επίσκοπο των Πατρών, παρέλαβαν το σεπτό λείψανο και το 'θαψαν με μεγάλες τιμές. Αργότερα, όταν στον θρόνο του Βυζαντίου ανέβηκε ο Κωνσταντίνος, που ήταν γιος του Μεγάλου Κωνσταντίνου, μέρος του ιερού λειψάνου μεταφέρθηκε από την πόλη των Πατρών στην Κωνσταντινούπολη και κατατέθηκε στον ναό των αγίων Αποστόλων «ένδον της Αγίας Τραπέζης». Η αγία Κάρα του Πρωτοκλήτου φαίνεται πως απέμεινε στην Πάτρα. Όταν όμως οι Τούρκοι επρόκειτο να καταλάβουν την πόλη το 1460 μ.Χ.,

τότε ο Θωμάς Παλαιολόγος, αδελφός του τελευταίου αυτοκράτορα Κωνσταντίνου του Παλαιολόγου και τελευταίος Δεσπότης του Μοριά, πήρε το πολύτιμο κειμήλιο και το μετέφερε στην Ιταλία. Εκεί, αφού το παρέλαβε ο Πάπας Πίος ο Β, το πολύτιμο κειμήλιο εναποτέθηκε στον ναό του αγίου Πέτρου της Ρώμης. Τον Νοέμβριο του 1847 μ.Χ. ένας Ρώσος Πρίγκηπας, ο Ανδρέας Μουράβιεφ δώρησε στην πόλη της Πάτρας ένα τεμάχιο δακτύλου του χεριού του Αγίου. Ο Μουράβιεφ είχε λάβει το παραπάνω ιερό Λείψανο από τον Καλλίνικο, πρώην Επίσκοπο Μοσχονησίων, ο οποίοςμόναζε τότε στο Άγιο Όρος. Στην πόλη της Πάτρας, επανακομίσθηκαν και φυλάσσονται από την 26η Σεπτεμβρίου 1964 μ.Χ. η τιμία Κάρα του Αγίου και από την 19ην Ιανουαρίου 1980 μ.Χ. λείψανα του Σταυρού, του μαρτυρίου του. Η αγία Κάρα του Πρωτοκλήτου ύστερα από ενέργειες της Αρχιεπισκοπής Κύπρου μεταφέρθηκε και στην Κύπρο το 1967 μ.Χ. για μερικές μέρες κι εξετέθηκε σε ευλαβικό προσκύνημα.

Ο Απόστολος Ανδρέας και η Κύπρος: Όπως αναφέρει μια Κυπριακή παράδοση, σε μια περιοδεία του, ο Απόστολος Ανδρέας, πήγε και στην Κύπρο. Το καράβι, που τον μετέφερε στην Αντιόχεια από την Ιόππη, λίγο πριν προσπεράσουν το γνωστό ακρωτήριο του αποστόλου Ανδρέα και τα νησιά, που είναι γνωστά με το όνομα Κλείδες, αναγκάστηκε να σταματήσει εκεί

σ' ένα μικρό λιμανάκι, γιατί κόπασε ο άνεμος. Τις μέρες αυτές της νηνεμίας τους έλειψε και το νερό. Ένα πρωί, που ο πλοίαρχος βγήκε στο νησί κι έψαχνε να βρει νερό, πήρε μαζί του και τον απόστολο. Δυστυχώς πουθενά νερό. Κάποια στιγμή, που έφτασαν στη μέση των δύο εκκλησιών, που υπάρχουν σήμερα, της παλαιάς και της καινούργιας, που 'ναι κτισμένη λίγο ψηλότερα, ο άγιος γονάτισε μπροστά σ' ένα κατάξερο βράχο και προσευχήθηκε να στείλει ο Θεός νερό. Ποθούσε το θαύμα, για να πιστέψουν όσοι ήταν εκεί στον Χριστό. Ύστερα σηκώθηκε, σφράγισε με το σημείο του Σταυρού τον βράχο και το θαύμα έγινε. Από τη ρίζα του βράχου βγήκε αμέσως μπόλικο νερό, που τρέχει μέχρι σήμερα μέσα σ' ένα λάκκο της παλαιάς εκκλησίας κι απ' εκεί προχωρεί και βγαίνει από μια βρύση κοντά στη θάλασσα. Είναι το γνωστό αγίασμα. Το ευλογημένο νερό, που τόσους ξεδίψασε, μα και τόσους άλλους, μυριάδες ολόκληρες, που το πήραν με πίστη δρόσισε και παρηγόρησε. Και πρώτα-πρώτα το τυφλό παιδί του καπετάνιου.

Ήταν κι αυτό ένα από τα πρόσωπα του каравиού που μετέφερε ο πατέρας. Γεννήθηκε τυφλό και μεγάλωσε μέσα σε ένα συνεχές σκοτάδι. Ποτέ του δεν είδε το φως. Δένδρα, φυτά, ζώα αγωνιζόταν να τα γνωρίσει με το ψαχούλεμα. Εκείνη την ήμερα, όταν οι ναύτες γύρισαν με τα ασκιά γεμάτα νερό κι εξήγησαν τον τρόπο που το βρήκαν στο νησί, ένα φως γλυκιάς ελπίδας άναψε

στην καρδιά του δύστυχου παιδιού. Μήπως το νερό αυτό, σκέφτηκε, που βγήκε από τον ξηρό βράχο ύστερα απ' την προσευχή του παράξενου εκείνου συνεπιβάτη τους, θα μπορούσε να χαρίσει και σ' αυτόν το φως του που ποθούσε; Αφού με θαυμαστό τρόπο βγήκε, θαύματα θα μπορούσε και να προσφέρει. Με τούτη την πίστη και τη βαθιά ελπίδα ζήτησε και το παιδί λίγο νερό. Διψούσε. Καιγόταν απ' τη δίψα. Ο απόστολος, που ήταν εκεί, έσπευσε κι έδωσε στο παιδί ένα δοχείο γεμάτο από το δροσερό νερό. Όμως το παιδί προτίμησε, αντί να δροσίσει με το νερό τα χείλη του, να πλύνει πρώτα το πρόσωπο του. Και ω του θαύματος! Μόλις το δροσερό νερό άγγιξε τους βολβούς των ματιών του παιδιού, το παιδί άρχισε να βλέπει! Κι ο απόστολος, που τον κοίταζαν όλοι με θαυμασμό, άρχισε να τους μιλά και να τους διδάσκει τη νέα θρησκεία. Το τέλος της ομιλίας πολύ καρποφόρο. Όσοι τον άκουσαν πίστεψαν και βαπτίστηκαν. Την αρχή έκανε ο καπετάνιος με το παιδί του, που πήρε και το όνομα Ανδρέας. Κι ύστερα όλοι οι άλλοι επιβάτες και μερικοί ψαράδες που ήσαν εκεί. Πίστεψαν όλοι στον Χριστό που τους κήρυξε ο απόστολος μας και βαπτίστηκαν. Φυσικά το θαύμα της θεραπείας του τυφλού παιδιού, ακολούθησαν κι άλλα, κι άλλα. Στο μεταξύ ο άνεμος άρχισε να φυσά και το καράβι ετοιμάστηκε για να συνεχίσει το ταξίδι του. Ο απόστολος, αφού κάλεσε κοντά του όλους εκείνους που πίστεψαν στον Χριστό και βαπτίστηκαν, τους έδωσε τις τελευταίες συμβουλές του και τους αποχαιρέτησε.

Αργότερα, μετά από χρόνια, κτίστηκε στον τόπο αυτόν που περπάτησε και άγιασε με την προσευχή, τα θαύματα και τον ιδρώτα του ο Πρωτόκλητος μαθητής, το μεγάλο μοναστήρι του Αποστόλου Ανδρέα, που με τον καιρό είχε γίνει παγκύπριο προσκύνημα. Κάθε χρόνο χιλιάδες προσκυνητές απ' όλα τα μέρη της Κύπρου, ορθόδοξοι και ετερόδοξοι κι αλλόθρησκοι ακόμη, συνέρεαν στο μοναστήρι, για να προσκυνήσουν τη θαυματουργό εικόνα του αποστόλου, να βαφτίσουν εκεί τα νεογέννητα παιδιά τους και να προσφέρουν τα δώρα τους, για να εκφράσουν τα ευχαριστώ και την ευγνωμοσύνη τους στον θείο απόστολο. Κολυμβήθρα Σιλωάμ ήταν η εκκλησία του για τους πονεμένους. Πλείστα όσα θαύματα γινόντουσαν εκεί σε όσους μετέβαιναν με πίστη αληθινή και συντριβή ψυχής.

Η Αγία Βαρβάρα η Μεγαλομάρτυς **εορτάζει στις 4 Δεκεμβρίου**

«Που πορευθώ από του Πνεύματος σου...» Το γνωστό γραφικό στίχο που πορευθώ από του Πνεύματος σου και από του προσώπου σου που φύγω... θυμίζει ο τρόπος με τον οποίο η χάρις του Θεού άγγιξε την ψυχή της Βαρβάρας και φωτίζοντας την με της θεογνωσίας το φως, την έκανε χριστιανή, για να φωτίζει έκτοτε και στους αιώνες τους πιστούς με την άθληση και το μαρτύριο της. Στην Ηλιούπολη της Κοίλης Συρίας (Φοινίκης), πόλης κτισμένης στους ανατολικούς πρόποδες του όρους Αντιλίβανο, γεννήθηκε η Βαρβάρα. Για τη μητέρα της δεν παραδόθηκαν από τους συναξαριστές στοιχεία, ο πατέρας της όμως μας είναι γνωστός. Λεγόταν Διόσκορος, ήταν τοπάρχης, πλούσιος και διέθετε κοσμική δύναμη. Την εποχή εκείνη συναυτοκράτορας του Διοκλητιανού. Ο τοπάρχης Διόσκορος είχε μια μοναχοκόρη, τη Βαρβάρα, προς την οποία έτρεφε απεριόριστη αγάπη και σ' αυτήν στήριζε πολλές ελπίδες.

Ο πατέρας σχεδιάζει το γάμο της: Όταν έφθασε σε ηλικία γάμου παρουσιάστηκαν πολλοί υποψήφιοι γαμπροί, και από τους εξέχοντες άρχοντες και από τους μεγιστάνες και από τους λοιπούς επιφανείς άνδρες της Ηλιούπολης. Όλα όμως τα προξενιά η Βαρβάρα τα έδιωχνε, πράγμα που ο πατέρας της δεν το έβλεπε με καλό μάτι. Ήταν γι' αυτόν αδικαιολόγητη η εμμονή της κόρης του να μη θέλει διακεκριμένους γαμπρούς, που την ζητούσαν σε γάμο. Υπέθεσε όμως πώς ήταν μια νεανική ιδιοτροπία και είχε την ελπίδα ότι αργότερα θα υποχωρούσε και

θα δεχόταν να παντρευτεί. Εν τω μεταξύ, όσο μεγάλωνε, μεγάλωνε αφάνταστα και η ομορφιά της και την έκανε «περιλάλητη και περιμάχητη». Όσο περνούσε ο καιρός, ο Διόσκουρος γέμιζε πιο πολύ από ποικίλους φόβους και φαίνεται ο πιο μεγάλος του φόβος ήταν ορισμένοι ψίθυροι ότι η Βαρβάρα του συμπαθούσε τον Χριστιανισμό. Γι' αυτό και περιόρισε την ελευθερία της τόσο, όσο να μην την βλέπει κανείς, ούτε και να την συναναστρέφεται. Μόνο υπηρέτες και υπηρέτριες, πιστοί στον Διόσκουρο, την συνόδευαν. Κατά την παράδοση, τόσο την περιόρισε, που έφτιαξε ειδικό πύργο και την έκλεισε μέσα. Σε λίγο καιρό, ελπίζοντας πως θα αλλάξει γνώμη και θα συνεργασθεί μαζί του. Ενώ κατέβαινε από το διαμέρισμα της κόρης του πέρασε και από το λουτρό που είχε αναθέσει σε τεχνίτες να κατασκευάσουν και έδωσε εντολή να επισπεύσουν την ολοκλήρωσή του. Ο ίδιος, έπειτα, αναχώρησε από την Ηλιούπολη για κάποια μακρινή περιοχή, στα πλαίσια των καθηκόντων του ως τοπάρχη.

Ο συμβολισμός των τριών παραθύρων: Κατά τη διάρκεια της απουσίας του αυτής η Βαρβάρα πήγε να δει την πρόοδο των εργασιών στην κατασκευή του λουτρού που γινόταν για χάρη της. Διαπιστώνοντας ότι αυτό θα φωτιζόταν από δύο παράθυρα, ρώτησε τους τεχνίτες γιατί δεν πρόσθεσαν κι ένα τρίτο, «ώστε και πιο ωραίο να είναι το λουτρό και πιο πλούσιος ο φωτισμός του». Της απάντησαν ότι αυτή ήταν η εντολή του πατέρα της.

Εκείνη τους ζήτησε να προσθέσουν και τρίτο παράθυρο. Στον εύλογο δισταγμό τους, από φόβο να παρακούσουν στην προσταγή του πατέρα της, η μακάρια Βαρβάρα, δείχνοντας ενωμένα τα τρία από τα δάχτυλα του χεριού της είπε: «Να φτιάξετε και τρίτο παράθυρο. Αν δυσανασχετήσει ο πατέρας μου, εγώ θα είμαι υπεύθυνη απέναντι του». Οι τεχνίτες υποχώρησαν και συμμορφώθηκαν με την παράκληση της. Όταν ολοκληρώθηκαν όλες οι εργασίες και το λουτρό της ήταν έτοιμο, πήγε εκείνη, «στάθηκε κοντά στη δεξαμενή, κοίταξε προς την ανατολή και με το δάχτυλο της χάραξε στο μάρμαρο το σημείο του τιμίου Σταυρού». Λίγο καιρό μετά επέστρεψε και ο πατέρας της Διόσκορος. Όπως ήταν φυσικό επιθεώρησε το σπίτι του, τον πύργο και το νέο λουτρό. Ζητώντας της εξηγήσεις για το λόγο γι το οποίο υπήρχαν 3 παράθυρα, του απάντησε ότι τα τρία παράθυρα διαφέρουν από τα δύο, αφού «τρία παράθυρα φωτίζουν κάθε άνθρωπο που έρχεται στον κόσμο», υπονοώντας τα τρία πρόσωπα της Άγιας Τριάδος. Στην εύλογη ερώτηση του για το νόημα της φράσεώς της, η αγία κόρη του απάντησε: **«Πρόσεξε, πατέρα μου, και θα εννοήσεις αυτό που σου είπα. Πατήρ, Υιός και Άγιο Πνεύμα• από το φως αυτών των τριών φωτίζεται νοερά και λάμπει όλη η κτίση».** Και λέγοντας αυτά ένωσε τα τρία δάχτυλα του δεξιού χεριού της και έκανε το σημείο του Σταυρού.

Η οργή του Διόσκορου: Απροσδόκητη αυτή ομολογία χριστιανικής πίστεως δεν ήταν δυνατό να γίνει ανεκτή από τον αφοσιωμένο στην ειδωλολατρία πατέρα της. Ο οποίος καταλήφθηκε από οργή και μεγάλο θυμό. Και ξεχνώντας την πατρική ιδιότητα του, παραμερίζοντας τη μεγάλη αγάπη που έτρεφε για την κόρη του, ξαφνικά έσπευσε να γίνει τύραννος και φονιάς. Τράβηξε από το θηκάρι το ξίφος του και μανιασμένος όρμησε να θανατώσει την ίδια την κόρη του! Η Βαρβάρα, υψώνοντας χέρια, μάτια και διάνοια προς τον ουρανό, ζήτησε τη βοήθεια του Κυρίου της. Όταν δηλαδή ο οργισμένος πατέρας, κρατώντας το ξίφος, κυνηγούσε την κόρη του με φονική διάθεση, μια μεγάλη πέτρα άνοιξε, «δέχτηκε μέσα της την αγία και τη διέσωσε από τα αιμοχαρή χέρια του, δίνοντας σ' αυτήν τη δυνατότητα να ανέβει σε πιο υψηλούς τόπους του βουνού».

Τη συλλαμβάνει και την οδηγεί στον ηγεμόνα: Καθώς ο Διόσκορος συνέχιζε τις προσπάθειές του, ψάχνοντας στο βουνό για την κόρη του, συνάντησε δύο βοσκούς. Ζήτησε να μάθει από αυτούς αν γνώριζαν κάτι, αν είδαν μία όμορφη νέα και που κρύβεται. Ο ένας από τους βοσκούς αν και ήξερε, επειδή ήταν φιλόανθρωπος και κατάλαβε, βλέποντας τον οργισμένο Διόσκορο, τις άγριες διαθέσεις του, προσποιήθηκε ότι δεν ξέρει τίποτε. Ο άλλος όμως, όντας κακός άνθρωπος, ναι μεν δεν μίλησε ανοιχτό για να μην εκτεθεί, με τρόπο όμως έδειξε με το δάχτυλο του στον Διόσκορο, το μονοπάτι που οδηγούσε στο σημείο που κρυβόταν

η αγία κόρη. Όπως ήταν επόμενο, οδηγημένος ο Διόσκορος και οι άντρες που τον συνόδευαν από την υπόδειξη του βοσκού, δεν άργησε να βρει και να συλλάβει τη Βαρβάρα. Εκεί πάνω στο βουνό τη μαστίγωσε χωρίς έλεος, καταπληγώνοντας το σώμα της. Έστερα, αρπάζοντας την από τα μαλλιά και τραβώντας την με βία, την οδήγησε και την έκλεισε σε ένα μικρό σπίτι, ασφάλισε με ειδικές κλειδαριές πόρτα και παράθυρα και εγκατέστησε απ' έξω φρουρούς, στους οποίους έδωσε αυστηρές εντολές να την προσέχουν ώστε να μη την επισκεφθεί κανείς και να μη τους ξεφύγει. Έστερα πήγε, πήρε την κόρη του Βαρβάρα και την παρέδωσε στον ηγεμόνα Μαρκιανό, εξορκίζοντας τον να εφαρμόσει κατά γράμμα τις διαταγές των αυτοκρατόρων της Ρώμης σε βάρος των διωκόμενων χριστιανών.

Κολακείες και μαστιγώσεις:

Την καθορισμένη ημέρα και ώρα ο Μαρκιανός έδωσε εντολή να εμφανιστεί ενώπιον του η Βαρβάρα για να δικαστεί. Όταν την είδε εντυπωσιάστηκε όχι μόνο από την ανυπέρβλητη σωματική ομορφιά της αλλά και από το κόσμιο ήθος και τη σεμνότητά της. Προς στιγμήν λησμόνησε τη δέσμευσή του απέναντι στον τοπάρχη Διόσκορο, τον πατέρα της Βαρβάρας. Όχι να την τιμωρήσει δεν ήθελε, αλλά και να εκφράσει το θαυμασμό του ήταν έτοιμος. Γι' αυτό και άρχισε να της λέει λόγια γεμάτα φαινομενική φιλανθρωπία, όπως τα διασώζει ο Συναξαριστής της: «Βαρβάρα, λυπήσου τον εαυτό σου. Πρόσφερε μαζί με μας

θυσία στους θεούς. Ενδιαφέρομαι για το καλό σου και δεν θα 'θέλα να σε υποβάλω σε βασανιστήρια. Σκέψου το εξαίσιο κάλλος σου. Αν όμως δεν πεισθείς με τη θέλησή σου, θα με υποχρεώσεις να σου φερθώ με τρόπο που κατά βάθος δεν επιθυμώ». Στο άκουσμα της πρότασης για προσφορά θυσίας στους θεούς, η αγία απάντησε με παρρησία: **«Θυσία αινέσεως προσφέρω μόνο στον Θεό μου, ο οποίος είναι ο Δημιουργός του ουρανού και της γης και όλων όσα υπάρχουν σ' αυτά. Όσο για τους ψεύτικους και ανύπαρκτους θεούς σου ο προφήτης Δαβίδ, φωτισμένος από το Άγιο Πνεύμα, είπε πριν από αιώνες• τα είδωλα των εθνικών είναι από ασήμι και χρυσό, κατασκευασμένα από χέρια ανθρώπων (Ψαλμ. 113,5) και όλοι οι θεοί των ειδωλολατρικών εθνών είναι δαιμόνια, ανύπαρκτοι, πλάσματα της φαντασίας και επινόηση του διαβόλου (Ψαλμ. 90,5). Κι εγώ, άρχοντα μου, συμφωνώ μ' αυτό, ομολογώ μάλιστα ότι η ελπίδα που στηρίζεται στους ψεύτικους και ανύπαρκτους αυτούς θεούς σας είναι κενή και μάταιη».**

Όπως ήταν φυσικό, η διακήρυξη αυτή της πίστεως εκ μέρους της αγίας Βαρβάρας εξόργισε τον φαινομενικά φιλόανθρωπο ως εκείνη τη στιγμή Μαρκιανό. Ο οποίος, αποβάλλοντας το προσωπίο της επιείκειας, πρόσταξε να τη δέσουν και να τη μαστιγώσουν αλύπητα με βούνευρα. Για να επιτείνει μάλιστα τους πόνους στο καταπληγόμενο σώμα της, διέταξε να τρίβουν

τις πληγές με χοντρά τρίχινα υφάσματα. Κι ενώ ανελήτα και απάνθρωπα βασανιζόταν η καλλιπάρθενη Μάρτυς, το αίμα που ανέβλυζε από το καταπληγόμενο σώμα της **«πορφύρωσε όλο το έδαφος κάτω και γύρω απ' αυτό»**. Ο ηγεμόνας Μαρκιανός δεν αρκέστηκε στην απάνθρωπη μαστίγωσή της. Ήθελε να σκεφτεί και άλλου είδους βασανισμούς, στους οποίους θα την υπέβαλε. Γι' αυτό την έκλεισε και πάλι στη φυλακή.

Η εμφάνιση του Κυρίου στη Μάρτυρα. Η συμπαράσταση της Ιουλιανής

Στη φυλακή η Βαρβάρα προσευχόταν στον Κύριο και Θεό της, όταν ξαφνικά ένα ουράνιο και λαμπρό φως την περιέλαμψε, ενώ της εμφανίστηκε ο Ιησούς Χριστός. Της έδωσε θάρρος και την προέτρεψε να μη φοβάται οτιδήποτε προέρχεται από τους ανθρώπους, όσο κακό και φοβερό κι αν είναι. Της είπε επίσης ότι Εκείνος θα είναι μαζί της και θα νιώθει ασφαλής κάτω από τις πτέρυγες της προστασίας του.

Προτού ακόμη τελειώσει αυτά που της έλεγε, το θαύμα είχε συντελεσθεί: Οι πληγές της Μάρτυρος είχαν κλείσει, δεν φαινόταν στο αγιασμένο σώμα της ούτε τα ίχνη τους, ενώ άφατη χαρά, αγαλλίαση και ευφροσύνη την πλημμύρισε. Μια γυναίκα, πιστή κι εκείνη στον Θεό, η οποία ως φίλη συναναστρεφόταν τη Βαρβάρα και βρισκόταν μαζί της στη φυλακή, όταν είδε το πόσο θαυματουργικά εξαφανίστηκαν και επουλώθηκαν οι πληγές της, όχι μόνο δόξασε τον Κύριο, αλλά ενισχύθηκε ακόμα

περισσότερο στην πίστη και ένιωσε έτοιμη να δεχθεί και η ίδια αν χρειαστεί μαστιγώσεις και το μαρτύριο για χάρη του Σωτήρα και Λυτρωτή της.

Ο ηγεμόνας Μαρκιανός έδωσε και πάλι εντολή να οδηγήσουν ενώπιον του τη Βαρβάρα. Καθισμένος στην έδρα του δικαστηρίου, ενώ επίσημοι και πλήθος λαού τον περιέβαλαν, ήταν έτοιμος και αποφασισμένος να κλείσει το θέμα. Όταν εμφανίστηκε η αγία Μάρτυς, έκπληξη και δέος κατέλαβε τους παρευρισκομένους, καθώς την αντίκρισαν. Στο σώμα της δεν διέκριναν ούτε μία αμυχή. Οι πληγές της από τη μαστίγωση είχαν τελείως επουλωθεί. Κι ενώ θα περίμενε κανείς να παραδεχτούν τη θαυματουργική επέμβαση του Θεού των χριστιανών, ο Μαρκιανός, τυφλωμένος από ειδωλολατρικό πάθος, χωρίς ίχνος λογικής είπε στην αγία Βαρβάρα: Βλέπεις πως σε προσέχουν οι θεοί μας και σε θεράπευσαν φροντίζοντας τις πληγές σου; Για να πάρει αμέσως τη γεμάτη παρρησία απάντηση της: **«Πως θα μπορούσαν να κάνουν κάτι παρόμοιο οι θεοί σου, που είναι τυφλοί όπως κι εσύ, και για να φτιαχτούν έχουν ανάγκη από ανθρώπινα χέρια; Αν όμως θα θέλει να μάθεις ποιος με θεράπευσε, σου λέω πως αυτός είναι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού του ζώντος. Τον οποίο δυστυχώς εσύ δεν μπορείς να δεις, αφού βαθύ σκοτάδι ασέβειας έχει καλύψει τα μάτια της ψυχής σου».**

Νέα σκληρά βασανιστήρια: Μαρκιανός έγινε έξω φρενών. Η οργή του έφτασε στο αποκορύφωμα. Τίποτε πλέον δεν μπορούσε να τον συγκρατήσει. Έτσι, έδωσε εντολή στους δήμιους να εφαρμόσουν και να εκτελέσουν τα πλέον σκληρά και ανελέητα βασανιστήρια στη

Μάρτυρα του Χριστού Βαρβάρα. Κι εκείνοι επιδόθηκαν στο έργο τους με ιδιαίτερο ζήλο. Με σιδερένια νύχια ξέσχισαν τα πλευρά της. Έφεραν στα ξεσχισμένα σημεία λαμπάδες αναμμένες για να επαυξήσουν τους πόνους της. Χτυπούσαν με σφυρί την κεφαλή της. Βλέποντας η Ιουλιανή τα ανείπωτα μαρτύρια της φίλης της και μη μπορώντας να κάνει κάτι άλλο, προσευχόταν μυστικά στον Κύριο, ενώ από τα μάτια της έτρεχαν δάκρυα συμπόνιας και συμπαράστασης.

Το γεγονός έπεσε στην αντίληψη του ηγεμόνα, που θέλησε αμέσως να μάθει το λόγο για τον οποίο η Ιουλιανή έδειχνε τόση συμπάθεια προς την αγία Βαρβάρα. Μόλις πληροφορήθηκε από την ομολογία της ότι και η ίδια είναι χριστιανή, διέταξε να συλληφθεί αμέσως και να τιμωρηθεί ανάλογα. Οι δήμιοι λοιπόν την κρέμασαν σε ξύλο και ξέσκισαν τα πλευρά της με σιδερένια νύχια, όπως είχαν πράξει και με την αγία Βαρβάρα, η οποία υψώνοντας ψυχή και βλέμμα στον ουρανό είπε τούτα τα λόγια: **«Καρδιογνώστη Θεέ μου, εσύ γνωρίζεις πως εγώ, ποθώντας σε και από αγάπη προς το νόμο σου, πρόσφερα σ' Εσένα τον εαυτό μου και νιώθω απόλυτη εξάρτηση από τη δύναμή σου. Μη μας εγκαταλείπεις λοιπόν, αλλά κατά το έλεος σου βοήθησέ μας. Ενίσχυσε μας να φθάσουμε και οι δυο μας στο τέρμα του δρόμου».**

Τούτα τα λόγια έλεγε η καλλίνικη αθλήτρια του Χριστού γιατί γνώριζε ότι το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής (Ματθ. 26,41. Μαρκ. 14,38). Και παρακαλούσε τον Κύριο και Θεό της, για τον οποίο υπέμεινε τα φρικτά μαρτύρια, να την ενισχύσει ώστε να ξεπεράσει την ασθένεια της ανθρώπινης φύσης. Ο δε τύραννος Μαρκιανός, προσπαθώντας να εξουδετερώσει την πρωτοφανή ανδρεία των δύο

γυναικών, Βαρβάρας και Ιουλιανής, σκέφθηκε μία ακόμα και πιο αποτρόπαιη πράξη: Έδωσε εντολή να κόψουν με σμίλη τους μαστούς των δύο Μαρτύρων! Ο Συναξαριστής άγιος Συμεών σημειώνει κατά λέξη στην αφήγηση του: «Γνωρίζω ότι και μόνο στο άκουσμα αυτού του βασανιστηρίου σας έπιασε ίλιγγος». Και δεν έχει άδικο, άμα κανείς σκεφθεί την ψυχική και σωματική οδύνη που θα ένιωσαν οι δύο αγνές Μάρτυρες. Όμως ήταν τόση η πίστη, η αγάπη και η αφοσίωση τους στον ουράνιο Νυμφίο, που ενδυνάμωσε τη θέληση και την ψυχή τους, η οποία δεν έπαυσε να είναι υψωμένη στον Κύριο ζητώντας τη βοήθειά του με παρόμοια λόγια: **«Μη αποστρέψεις από μας, Χριστέ μου, το πρόσωπο σου και μη απομακρύνεις το Άγιο Πνεύμα σου. Δώσε μας τη μεγάλη χαρά της σωτηρίας που προέρχεται από εσένα• και ενίσχυσε μας με δύναμη θελήσεως, ώστε η πίστη και η αφοσίωση μας προς εσένα να μείνει ακλόνητη».**

Βλέποντας ο αδίστακτος ηγεμόνας την αποφασιστικότητα των δύο Μαρτύρων και την κοινή θέληση και καρτερία, σκέφθηκε κάτι διαφορετικό: Έδωσε εντολή να μη τις αφήσουν μαζί, αλλά την μεν Ιουλιανή να οδηγήσουν στη φυλακή, τη δε Βαρβάρα να απογυμνώσουν, να την περιφέρουν στους δρόμους της πόλης για διαπόμπευση και στο τέλος να τη μαστιγώσουν. Και ποιά ήταν η στάση της μεγάλο μάρτυρος; Ενώ έτσι τη διαπόμπευαν και την ειρωνεύονταν οι ειδωλολάτρες, εκείνη κατέφευγε γαλήνια στην προσευχή προς τον Κύριο, στον οποίο έλεγε με πίστη: «Παντοδύναμε Βασιλιά, που περιβάλλεις τον ουρανό με τα σύννεφα και καλύπτεις τη γη με την ομίχλη. Εσύ σκέπασε και τη δική μου γύμνωση και κάνε ώστε τα μέλη του σώματος μου να μην είναι ορατά από τους ασεβείς. Κάνε ώστε η

δούλη σου, Κύριε, να μη γίνει αντικείμενο χλευασμού εκ μέρους εκείνων που στέκονται γύρω της». Ο δε Κύριος, «ο ταχύς εις το ακούσαι», δέχθηκε τη θερμή προσευχή της αγίας Βαρβάρας. Και αφενός πλημμύρισε την καρδιά της με ουράνιο θάρρος, χαρά και παρηγορία, αφετέρου την κάλυψε με μια αόρατη ενδυμασία, έτσι που οι ασεβείς ειδωλολάτρες να μην αντικρύσουν τη γυμνότητα του σώματος της. Όταν λοιπόν τελείωσε η περιφορά της στους δρόμους της πόλης, οδηγήθηκε η Μάρτυς εκ νέου στον ηγεμόνα Μαρκιανό.

Η δια του πατρικού ξίφους τελείωση: Εκείνος συνειδητοποίησε πλέον ότι ούτε με κολακείες ούτε με σκληρά βασανιστήρια ήταν δυνατό να πεισθούν οι δύο πιστές νέες, Βαρβάρα και Ιουλιανή, να αρνηθούν το Νυμφίο τους Χριστό και να θυσιάσουν στους ψεύτικους θεούς των ειδώλων. Προκειμένου λοιπόν να μη χάνει το κύρος του μπροστά στα μάτια των αξιωματούχων και του λαού, από το ότι δεν μπορούσε να καταβάλει το γενναίο φρόνημα των δύο παρθένων, έλαβε την τελική απόφαση: Καταδίκασε σε θάνατο τη Βαρβάρα και την Ιουλιανή και όρισε τον τρόπο αποκεφαλισμός δια ξίφους! Αξιοσημείωτο είναι το γεγονός ότι ο πατέρας της Βαρβάρας, ο τοπάρχης Διόσκορος, ήταν παρών σε όλη τη διαδικασία της δίκης και των φρικτών βασανιστηρίων. Ο κακούργος δεν έδειξε ούτε ίχνος συμπόνιας καθώς παρακολουθούσε ασυγκίνητος την ψυχική και σωματική οδύνη της μονάκριβης και πανέμορφης θυγατέρας του. Η καρδιά του είχε παρωθεί από το φανατισμό σε τέτοιο βαθμό που όχι μόνο χαιρόταν για τα βασανιστήρια, αλλά έδειξε και ιδιαίτερα ικανοποιημένος για τη θανατική ποινή. Ανέλαβε μάλιστα να την εκτελέσει ο ίδιος, γιατί θεώρησε ανανδρία και μαλθακότητα ψυχής το

να θανατωθεί η κόρη του από δήμιους και όχι από τον πατέρα της! Έτσι, μόλις ανακοινώθηκε επίσημα η απόφαση του ηγεμόνα, **«πήρε την κόρη του, για να την αποκεφαλίσει με τα χέρια του»**, γράφει ο ιερός Συναξαριστής.

Καθώς οδηγούσε την κόρη του, μαζί με την Ιουλιανή, έξω από την πόλη, προς το βουνό, όπου θα ακολουθούσε ο αποκεφαλισμός τους, η αγία Βαρβάρα, έχοντας πλέον τη βεβαιότητα ότι εγγίζει το επίγειο τέλος της, πρόλαβε να κάνει την ύστατη στιγμή μία ακόμα θερμή προσευχή στον Κύριο και Θεό της, λέγοντας με θερμή ψυχής: **«Αναρχε Θεέ, εσύ που άπλωσες τον ουρανό σαν θολωτή στέγη και στερέωσες τη γη πάνω στα νερά• εσύ που διατάξεις τα σύννεφα να ρίχνουν βροχή και έστησες ψηλά τον ήλιο για να φωτίζει τα πάντα• εσύ που όλα αυτά τα αγαθά τα δίνεις σε δικαίους και άδικους, σε αγαθούς και πονηρούς (Ματθ. 5,45)• εσύ και τώρα, Βασιλεύ, άκουσε την προσευχή μου και αξίωσε να μην αγγίξει καμία λοιμώδης αρρώστια οποίον στο σπίτι του μνημονεύει το όνομά σου και τα μαρτύριά μου για τη δόξα τη δική σου, ούτε να τον βρει κάτι άλλο από όσα μπορούν να φέρουν στα σώματα των ανθρώπων βλάβη και πόνο. Διότι εσύ, Κύριε, ξέρεις ότι εμείς είμαστε σάρκα και αίμα, έργο των χειρών σου, και τιμημένοι με τη δική σου εικόνα, έχοντας τη δυνατότητα να ομοιωθούμε με εσένα»**.

Καθώς η αγία ολοκλήρωσε τη θερμή προσευχή της, φωνή εξ ουρανού ακούστηκε που καλούσε την ίδια και τη συναθλή της Ιουλιανή προς τα ουράνια, ενώ τη βεβαίωνε πως τα αιτήματά της θα εκπληρωθούν όλα. Όταν άκουσε αυτή την ουράνια επιβεβαίωση η αγία Βαρβάρα, με περισσότερο θάρρος συνέχισε **«αγαλλομένω ποδί »** την πορεία της,

ώστε να φτάσει το δυνατόν γρηγορότερα στον τόπο της θυσίας της. Πράγματι, σε λίγο ήρθαν στο προκαθορισμένο σημείο. Κι εκεί η μεν καλλίνικος Μάρτυς Βαρβάρα αφού έσκυψε με καρτερία το κεφάλι της **«δέχθηκε την τελείωση από τα πατρικά χέρια δια του ξίφους• και κατά παράδοξο τρόπο αναφάνηκε καλός καρπός από σαπρό δένδρο»**, η δε Ιουλιανή υπέστη τον ίδιο μαρτυρικό θάνατο από κάποιον στρατιώτη, και συναριθμήθηκαν και οι δύο στο **«περικείμενον ημίν νέφος μαρτύρων»**.

Όμως και η θεία Δίκη δεν καθυστέρησε καθόλου να αποδώσει δικαιοσύνη: Ενώ ο πατροκτόνος κατέβαινε με τη συνοδεία των στρατιωτών από το βουνό, χτυπήθηκε από κεραυνό και μπήκε τέρμα όχι μόνο στην παρούσα αλλά και στη μέλλουσα ζωή, της οποίας απώλεσε την απόλαυση. Λέγεται μάλιστα ότι η λάμψη και ο κρότος αυτού του κεραυνού έφτασαν μέχρι τον ηγεμόνα Μαρκιανό, ως προειδοποίηση για το άσβεστο και αιώνιο πυρ το οποίο περίμενε και αυτόν.

Τα σώματα των αγίων μαρτύρων Βαρβάρας και Ιουλιανής παρέλαβε ένας ευσεβής χριστιανός, ο Ουαλεντίνος. Αφού τα τίμησε δεόντως, τα ενταφίασε στην τοποθεσία Γελασσός, δώδεκα μίλια έξω από την Ηλιούπολη. Επί σειράν ετών οι τάφοι των δύο Μαρτύρων αποτελούσαν **«νόσων ίαμα, ψυχών αγαλλίαμα, ανδρών φιλόθεων πολυέραστον εντρύφημα»**.

Αργότερα έγινε ανακομιδή των τιμίων λειψάνων από την Ηλιούπολη στην Κωνσταντινούπολη. Μέσα στα ανάκτορα ο αυτοκράτορας Λέων ΣΤ΄ ο Σοφός (886-912) έχτισε παρεκκλήσιο στο οποίο τα αποθησαύρισε.

Θαυματοουργός και προστάτης: Ανάμεσα στις δημοφιλέστερες αγίες της Πίστεώς μας συγκαταλέγεται η μεγάλο μάρτυς Βαρβάρα, γι' αυτό και προσκυνητάρια, παρεκκλήσια και ναοί είναι διάσπαρτοι σε όλη την Ελληνική επικράτεια. Όχι μόνο η αγία βιωτή και το φρικτό και ασυνήθιστο μαρτύριο της, αλλά και τα άμπολλα θαύματά της την κατέστησαν προστάτιδα: • Των παρθένων κάθε ηλικίας • Του Πυροβολικού (από το έτος 1829 κι εντεύθεν), επειδή συσχετίζεται το πυροβόλο με τον κεραυνό που κατέκαψε τον ασεβή πατέρα της • Των νοσοκομείων λοιμωδών νόσων • Των χριστιανών που την επικαλούνται όταν αντιμετωπίζουν δύσκολες επιδημίες και αρρώστιες, ή αιφνίδιο θάνατο • Των μεταλλωρύχων, λατόμων, οικοδόμων, πανδοχέων, συντεχνιών πυρίτιδος, πυριτιδοποιείων, καλυκοποιείων, αμαξοκαραγωγέων και των ναυτιλλομένων.

Barbara of Heliopolis

The holy and glorious Great-martyr **Barbara of Heliopolis**^[1] lived during the reign of the impious tyrant Mazimian (286-305). Her [feast](#) day is commemorated by the church [December 4](#). The Holy Great [Martyr](#) Barbara lived and suffered during the reign of the emperor Maximian (305-311). Her father, the pagan Dioscorus, was a rich and illustrious man in the Syrian city of Heliopolis. After the death of his wife, he devoted himself to his only daughter. Seeing Barbara's extraordinary beauty, Dioscorus decided to hide her from the eyes of strangers. Therefore, he built a tower for Barbara, where only her pagan teachers were allowed to see her. From the tower there was a view of hills stretching into the distance. By day she was able to gaze upon the wooded hills, the swiftly flowing rivers, and the meadows covered with

a mottled blanket of flowers; by night the harmonious and majestic vault of the heavens twinkled and provided a spectacle of inexpressible beauty. Soon the virgin began to ask herself questions about the First Cause and Creator of so harmonious and splendid a world. Gradually, she became convinced that the souless idols were merely the work of human hands. Although her father and teachers offered them worship, she realized that the idols could not have made the surrounding world. The desire to know the true God so consumed her soul that Barbara decided to devote all her life to this goal, and to spend her life in virginity. The fame of her beauty spread throughout the city, and many sought her hand in marriage. But despite the entreaties of her father, she refused all of them. Barbara warned her father that his persistence might end tragically and separate them forever. Dioscorus decided that the temperament of his daughter had been affected by her life of seclusion. He therefore permitted her to leave the tower and gave her full freedom in her choice of friends and acquaintances. Thus Barbara met young Christian maidens in the city, and they taught her about the Creator of the world, about the Trinity, and about the Divine Logos. Through the Providence of God, a [priest](#) arrived in Heliopolis from Alexandria disguised as a merchant. After instructing her in the mysteries of the Christian Faith, he [baptized](#) Barbara, then returned to his own country. During this time a luxurious bathhouse was being built at the house of Dioscorus. By his orders the workers prepared to put two windows on the south side. But Barbara, taking advantage of her father's absence, asked them to make a third window, thereby forming a Trinity of light. On one of the walls of the bath-house

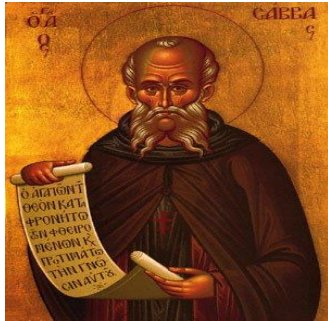
Barbara traced a cross with her finger. The cross was deeply etched into the marble, as if by an iron instrument. Later, her footprints were imprinted on the stone steps of the bathhouse. The water of the bathhouse had great healing power. St. Simeon Metaphrastes (November 9) compared the bathhouse to the stream of Jordan and the Pool of Siloam, because by God's power, many miracles took place there. When Dioscorus returned and expressed dissatisfaction about the change in his building plans, his daughter told him about how she had come to know the Triune God, about the saving power of the Son of God, and about the futility of worshipping idols. Dioscorus went into a rage, grabbed a sword and was on the point of striking her with it. The holy virgin fled from her father, and he rushed after her in pursuit. His way became blocked by a hill, which opened up and concealed the [saint](#) in a crevice. On the other side of the crevice was an entrance leading upwards. St Barbara managed then to conceal herself in a cave on the opposite slope of the hill. After a long and fruitless search for his daughter, Dioscorus saw two shepherds on the hill. One of them showed him the cave where the saint had hidden. Dioscorus beat his daughter terribly, and then placed her under guard and tried to wear her down with hunger. Finally he handed her over to the prefect of the city, named Martianus. They beat St. Barbara fiercely: they struck her with rawhide, and rubbed her wounds with a hair cloth to increase her pain. By night St Barbara prayed fervently to her Heavenly Bridegroom, and the Savior Himself appeared and healed her wounds. Then they subjected the saint to new, and even more frightful torments.

In the crowd where the martyr was tortured was the virtuous Christian woman [Juliana](#), an inhabitant of Heliopolis. Her heart was filled with sympathy for the voluntary martyrdom of the beautiful and illustrious maiden. Juliana also wanted to suffer for Christ. She began to denounce the torturers in a loud voice, and they seized her.

Both martyrs were tortured for a long time. Their bodies were raked and wounded with hooks, and then they were led naked through the city amidst derision and jeers. Through the prayers of St. Barbara the Lord sent an [angel](#) who covered the nakedness of the holy martyrs with a splendid robe. Then the steadfast confessors of Christ, Ss. Barbara and Juliana, were beheaded. Dioscorus himself executed St Barbara. The wrath of God was not slow to punish both torturers, Martianus and Dioscorus. They were killed after being struck by lightning.

In the sixth century the [relics](#) of the holy Great Martyr Barbara were transferred to Constantinople. Six hundred years later, they were transferred to Kiev ([July 11](#)) by Barbara, the daughter of the Byzantine Emperor Alexius Comnenos, who married the Russian prince Michael Izyaslavich. They rest even now at Kiev's St Vladimir cathedral, where an [Akathist](#) to the saint is served each Tuesday. Many pious Orthodox Christians are in the habit of chanting the [troparion](#) of St. Barbara each day, recalling the Savior's promise to her that those who remembered her and her sufferings would be preserved from a sudden, unexpected death, and would not depart this life without benefit of the Holy Mysteries of Christ.

St. Savas the Sanctified

Saint Savas the Sanctified (439–532), a Cappadocian-Greek monk, priest and saint, lived mainly in Palaestina Prima. He was the founder of several monasteries, most notably the one known as Mar Saba. The Saint's name is derived from the Hebrew meaning "old man". St. Savas was born at Mutalaska, near Caesarea of Cappadocia, the son of John, a military commander, and Sophia.

Journeying to Alexandria on military matters, his parents left their five-year-old son in the care of an uncle. When the boy reached eight years of age, he entered the nearby monastery of Bishop Flavian of Antioch. The gifted child quickly learned to read and became an expert on the Holy Scriptures. In vain did his parents urge St. Savas to return to the world and enter into marriage.

When he was seventeen years old he received monastic tonsure. After spending ten years at the monastery of Bishop Flavian, he went to Jerusalem, and from there to the monastery of Saint Euthymius the Great. But Euthymius sent the saint to Abba Theoctistus, the head of a nearby monastery with a strict cenobitic rule. St. Savas lived in obedience at this monastery until the age of thirty.

After the death of the Elder Theoctistus, his successor blessed St. Savas to seclude himself in a cave. On Saturdays, however, he left his hermitage and came to the monastery, where he participated in divine services and ate with the brethren. After a certain time St. Savas received permission not to leave his hermitage at all, and he lived in isolation in the cave for five years.

Euthymius attentively directed the life of the young monk, and seeing his spiritual maturity, he began to take him to the Rouba wilderness with him. They set out each January 14 and remained there until Palm Sunday. Euthymius called the saint a child-elder, and encouraged him to grow in the monastic virtues.

When Euthymius died (c. 473), St. Savas withdrew from the lavra (a cluster of cells or caves for hermits, with a church and sometimes a refectory at the center) and moved to a cave near the monastery of St. Gerasimus of Jordan. After several years, disciples began to gather around St. Savas, seeking the monastic life. As the number of monks increased, the Great Lavra sprang up. The traditional dating of the founding of this lavra in the Kedron Valley, south of Jerusalem, is 484. Because some of his monks opposed his rule and demanded a priest as their abbot, the opposition continued and he withdrew to the New Lavra which he had built near Thekoa. In the lavras the young monks lived a cenobitical life, but the elders a semi-eremitical one, each in his own hut within the precincts of the lavra, attending only the solemn church services. A strenuous opponent of the Monophysites and the Origenists, he tried to influence the emperors against them by calling personally on Emperor Anastasios I at Constantinople in 511 and on St.

Justinian I in 531. St. Savas founded several more monasteries. Many miracles took place through the prayers of Savas: at the lavra a spring of water welled up, during a time of drought they received abundant rain, and there were also healings of the sick and the possessed.

Patriarch Salustius of Jerusalem ordained him in 491 and appointed him archimandrite of all the monasteries in Palaestina Prima in 494. The saint composed the first monastic rule of church services, the so-called Jerusalem Typikon, for guidance of all the Byzantine monasteries. He died in the year 532. His feast day is on December 5.

St. Savas' relics were taken by Crusaders in the 12th century and remained in Italy until Pope Paul VI returned them to the monastery in 1965 as a gesture of good will towards the Orthodox. His Great Lavra long continued to be the most influential monastery in those parts, and produced several distinguished monks, among them St John of Damascus. It is now known as the monastery of Mar Saba. The church of San Saba in Rome is dedicated to him.

Άγιος Σάββας ο Ηγιασμένος

Ο Άγιος Σάββας ο Ηγιασμένος καταγόταν από το χωριό Μουταλάσκη της Καππαδοκίας και ήταν γιος ευσεβών γονέων, του Ιωάννη και της Σοφίας.

Από πολύ νωρίς γνώρισε τις θείες βουλές και αποφάσισε να αφιερωθεί στο μοναστικό βίο. Είχε τόση πίστη που κάποτε μπήκε σε ένα κλίβανο πυρός από τον οποίο βγήκε αβλαβής με τη βοήθεια του Θεού.

Όταν ήταν δεκαοχτώ ετών έφυγε από το μοναστήρι των Φλαβιανών και πήγε στα Ιεροσόλυμα. Από εκεί κατευθύνθηκε προς την έρημο της Ανατολής για να συναντήσει τον Μέγα Ευθύμιο. Ο Ευθύμιος τον έστειλε σε ένα κοινόβιο, το οποίο διηύθυνε ο όσιος Θεόκτιστος.

Ο Άγιος Σάββας ο Ηγιασμένος κατά την παραμονή του στο κοινόβιο έλαμψε λόγω του χαρακτήρα του και των αρετών του. Μάλιστα ήταν τόσο σοβαρός και ηθικός – παρά το νεαρόν της ηλικίας – που προσαγορεύτηκε παιδαριογέροντας από τον Μέγα Ευθύμιο.

Ο Άγιος Σάββας όσο μεγάλωνε τροφοδοτούσε όλο και περισσότερο το πνεύμα του, γι' αυτό και τιμήθηκε με το χάρισμα της θαυματουργίας. Το χάρισμα αυτό το επιστράτευσε στην υπηρεσία των φτωχών και των ασθενών και έτσι επιτέλεσε σημαντικότερα έργα.

Για την αγιότητα της ζωής του και για τη μεγάλη του φήμη, είχε σταλεί από τον Πατριάρχη Ιεροσολύμων δυο φορές πρεσβευτής στην Κωνσταντινούπολη, προς το βασιλιά Αναστάσιο και έπειτα προς τον Ιουστινιανό.

Σε ηλικία ενενήντα τεσσάρων ετών, το 534 μ.Χ., ανήλθε προς Κύριον εν ειρήνη.

Το 584 μ.Χ., το Λείψανο του Αγίου Σάββα ανακομίσθηκε αδιάφθορο όταν ανοίχθηκε ο τάφος του για να ενταφιαστεί ο Ηγούμενος Κασσιανός. Αρχικά διαφυλάχθηκε στη Μονή του και στη συνέχεια μεταφέρθηκε στην Κωνσταντινούπολη, κατά την περίοδο των Αραβικών επιδρομών.

Για τον χρόνο άφιξης του στη Βενετία επικρατούν δύο παραδόσεις. Σύμφωνα με την πρώτη το Λείψανο είχε μεταφερθεί στην Κωνσταντινούπολη, απ' όπου το 1026 μ.Χ. το έκλεψε ο Βενετός ευγενής Πέτρος Centranico (έπειτα Δόγης, 1026 – 1031 μ.Χ.), επί των ημερών του Δόγη Tribunio Menio (982 – 1026 μ.Χ.), το μετέφερε στη Βενετία και το κατέθεσε στο Ναό του Αγίου Αντωνίνου.

Κατά την δεύτερη παράδοση το Λείψανο δεν μεταφέρθηκε ποτέ στην Κωνσταντινούπολη, αλλά διαφυλάχθηκε στον Άγιο Ιωάννη της Άκρας, απ' όπου μεταφέρθηκε από τούς Γενουάτες στην ανταγωνίστρια της Βενετίας πόλη τους. το 1257 μ.Χ. οι Βενετοί πέτυχαν να μεταφέρουν το Λείψανο στη Βενετία.

Η παρουσία του Λειψάνου του Αγίου Σάββα στη Βενετία επιβεβαιώνεται από την σχετική ομολογία του Σαββαΐτου Μοναχού Σωφρονίου στον Μητροπολίτη Ρωσίας Άγιο Μακάριο, το 1547 μ.Χ.

Το 1965 μ.Χ., μετά από ενέργειες του Πατριάρχου Βενεδίκτου, η ρωμαιοκαθολική Εκκλησία επέστρεψε το Λείψανο στο Πατριαρχείο Ιεροσολύμων και φυλάσσεται έκτοτε στη Μονή του.

A graphic for a church appeal offering. It features a background image of a religious figure, likely Jesus, with a halo. The text is overlaid on the image. The title is 'Ascension Church Pandemic Appeal Offering'. Below it is a thank you message. Then, there is a section titled 'Donation amount' with five buttons: '\$50', '\$100', '\$250', '\$500', and '\$0.00'. The '\$500' button is highlighted. At the bottom is a yellow 'Donate' button.

Ascension Church Pandemic Appeal Offering

Thank you for your contribution to Ascension Church during these unprecedented times. Your support is greatly appreciated and will help maintain our Community as it belongs to each of us. All donations are tax-deductible to the extent allowed by law. God bless!

Donation amount

\$50	\$100
\$250	\$500
\$0.00	

Donate

<http://ascensionfairviewnj.square.site/>

Ascension Greek Orthodox Church
101 Anderson Ave. Fairview New Jersey

201-945-6448, Fax 201-945-6463

email: info@ascensionfairview.org website

Visit our website: www.AscensionFairview.org

Like us on Facebook:

"Ascension Greek Orthodox Church"

Want to be added to our email list? Contact us:

info@ascensionfairview.org

THE WEEKLY BULLETIN

SUNDAY, November 29, 2020

13th Sunday of Luke

ΚΥΡΙΑΚΗ, 29 Νοεμβρίου, 2020

ΙΓ' Λουκά

MEMORIAL SERVICES

ΜΝΗΜΟΣΥΝΑ

40 μέρες: Ηλίας Αργύρης

40 days: Elias Argiris